



hite

*Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției”
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI
HOTARÂREA NR. 10 J/30 iunie 2010

Pe rol soluționarea acțiunii disciplinare formulată de Comisia de disciplină pentru judecători împotriva pârâților G.S.T. și A.M., judecători în cadrul Curții de Apel P., având ca obiect săvârșirea abaterii disciplinare constând în exercitarea funcției cu gravă neglijență, prevăzută de art. 99 lit. h) teza a II-a din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

La apelul nominal, făcut în ședință publică au răspuns Comisia de disciplină pentru judecători, pârâții judecători G.S.T. și A.M., personal și asistați de avocat A.D.Ș.

Procedura de citare legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefă, după care,

S-a învederat Secției că, la dosar s-a depus de către Asociația „Forumul Judecătorilor din România” un punct de vedere cu privire la acțiunea disciplinară formulată împotriva pârâților judecători G.S.T. și A.M.

Secția procedează la audierea pârâților judecători G.S.T. și A.M., cu privire la faptele reținute în acțiunea disciplinară în sarcina lor, declarațiile fiind consemnate în scris și atașate la dosarul cauzei.

În continuare, s-a acordat cuvântul părților cu privire la probațiune.

Comisia de disciplină pentru judecători, prin reprezentanți, învederează că nu



*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

are alte probe de solicitat, decât cele administrate în cursul cercetării disciplinare.

Avocat A.D.Ș., în temeiul dispozițiilor art. 47 alin. 2 și 4 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu art. 167 și urm. Cod procedură civilă depune la dosarul cauzei o notă de probe însoțită și de un set de înscrisuri, prin care solicită Secției, în susținerea apărărilor formulate prin întâmpinarea depusă la dosarul cauzei, încuviințarea probei cu înscrisuri și a probei cu martori.

În cadrul probei cu înscrisuri solicită consultarea punctelor de vedere ale autorităților competente din punct de vedere legal, moral și profesional, foruri științifice, personalități în domeniu și organizații ale magistraților, cum ar fi: Institutul de Cercetări juridice „Andrei Rădulescu” al Academiei Române, Centrul de Drept Constituțional al Universității din București, Asociația Magistraților din România, Prof. Univ. Dr. Corneliu Bârsan, Prof. Univ. Dr. Ioan Muraru, Prof. Univ. Dr. Simina Elena Tănăsescu, Prof. Univ. Dr. Ion Deleanu, Prof. Univ. Dr. Tudorel Toader, Prof. Univ. Dr. Ovidiu Predescu, Prof. Univ. Dr. Constantin Mitrache, apreciind că se impune a se stabili dacă decizia nr. 48/2007 pronunțată în interesul legii satisface exigențele art. 1 din Constituția României.

De asemenea, arată că la analizarea motivelor pe care s-a întemeiat acțiunea disciplinară, trebuie să se țină seama că cei doi judecători au efectuat o diligență superioară în cauza soluționată prin decizia penală nr. 191/R/17.03.2009, identificând și analizând într-un context de legalitate dreptul aplicabil, în conformitate cu principiile constituționale.

În cadrul probei testimoniale, solicită audierea domnilor judecători C.V. și D.C. pentru a demonstra că există o continuă dezbatere între aplicarea principiilor



*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

legalității și aplicarea deciziei în interesul legii nr. 48/2007, care conține o legiferare negativă.

Comisia de disciplină pentru judecători, prin reprezentant, având cuvântul pe cererea de probatorii formulată, arată că se opune încuviințării acesteia, întrucât subiectul în discuție poate formula obiectul dezbaterilor doctrinare, iar punctele de vedere ale teoreticienilor sunt cunoscute, fiind dezbătute în lucrările acestora.

Toate aceste puncte de vedere au fost prezentate de către domnul judecător A.M. în articolele publicate pe site-ul juridice.ro, precum și în revistele Curierul Judiciar nr. 3/2009 și 4/2009.

În ceea ce privește proba testimonială, reprezentantul comisiei de disciplină, arată că etica profesională a judecătorilor nu poate fi dovedită cu martori, iar punctele de vedere ale celor doi judecători propuși spre a fi ascultați ca martori sunt exprimate în hotărârile judecătorești pronunțate de către aceștia.

În replică, avocat A.D.Ș., arată că apreciază ca fiind relevante pentru speța dedusă judecării punctele de vedere solicitate în apărare.

Mai arată că acțiunea disciplinară promovată este o acțiune cvasipublică, iar prin audierea celor doi judecători în calitate de martori, se dorește a se demonstra că în cauză nu este vorba de o neglijență, ci de o diligență superioară.

După deliberare, Secția pentru judecători, respinge cererea de probatorii formulată, ca nefiind pertinentă, concludentă și utilă soluționării cauzei, întrucât obiectul acțiunii disciplinare este analiza comportamentului pârâților judecători în raport de obligațiile pe care aceștia le au, și nu de a realiza un studiu științific privind aplicarea deciziei nr. 48/2007 pronunțată în interesul legii.

Nemaifiind alte cereri prealabile de formulat sau excepții de invocat,



*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Secția apreciază cauza în stare de judecată și acordă cuvântul părților pe fondul cauzei.

Având cuvântul, Comisia de disciplină pentru judecători, prin reprezentant arată că, la data de 12.11.2009, Inspecția Judiciară a fost sesizată cu privire la conținutul deciziei penale nr. 191/R/17.03.2009 pronunțată de Curtea de Apel P. - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, sub aspectul neaplicării în speță a deciziei în interesul legii nr. 48/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

În ceea ce privește situația de fapt, Comisia de disciplină pentru judecători a reținut că, prima instanță, respectiv Judecătoria P., în baza probatoriului administrat în dosarul nr. 3097/2007, a admis plângerea împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale în temeiul art. 278¹ alin. (8) lit. c) Cod procedură penală și a reținut cauza în vederea judecării.

În urma promovării căii ordinare de atac a apelului împotriva soluției pronunțate de către instanța de fond, Tribunalul A., prin decizia penală nr. 178/23.09.2008, a desființat sentința și încheierea prin care s-a dispus admiterea plângerii și reținerea cauzei spre judecare, și a respins plângerea petentei.

Pentru a decide astfel, instanța de control judiciar a reținut că, la data de 30.07.2008, a fost publicată în Monitorul Oficial nr. 574/30.07.2008 decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 48/2007 în conținutul căreia se stipulează că în cazul plângerii formulate împotriva unei soluții a procurorului de neîncepere a urmăririi penale, nu poate fi pronunțată soluția prevăzută de art. 278¹ alin. (8) lit. c) Cod procedură penală.

Împotriva deciziei din apel, s-a formulat recurs, invocându-se critici de nelegalitate, iar instanța de recurs, în urma examinării deciziei pronunțate în



*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

apel, prin prisma motivelor invocate, în limitele cazurilor de casare prevăzute de dispozițiile Codului de procedură penală, a constatat că recursul este fondat și, pe cale de consecință, prin decizia penală nr. 191/R/17.03.2009 a Curții de Apel P., pronunțată cu opinia majoritară a domnilor judecători A.M. și G.S.T. și cu opinia separată a doamnei judecător R.E.S.D., s-a admis recursul declarat de partea vătămată, dispunându-se casarea deciziei penale nr. 178/23.09.2008, pronunțată de Tribunalul A. și s-a menținut sentința penală nr. 459/05.03.2008 pronunțată de Judecătoria P.

S-a apreciat de către instanța de recurs că aplicabilitatea deciziei nr. 48/2007 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție este vădit neconstituțională, dat fiind că încalcă art. 1 alin. (4) din Constituție.

Un prim argument al judecătorilor care au pronunțat opinia majoritară a fost acela că, potrivit dispozițiilor art. 414² Cod procedură penală, deciziile pronunțate de instanța supremă în procedura recursului în interesul legii au caracter obligatoriu în ceea ce privește interpretarea problemelor de drept avute în vedere cu ocazia soluționării recursului, însă caracterul obligatoriu al acestora nu le conferă și calitatea de izvor formal de drept, întrucât prin dispozițiile legale menționate nu este reglementată competența instanței supreme de a modifica, completa sau abroga dispoziții normative.

Comisia de disciplină constată că, deși cei doi magistrați au insistat asupra aprecierii deciziilor în interesul legii ca având sau nu natura unor izvoare de drept, această chestiune este esențială doar sub aspect teoretic.

Astfel, deciziile pronunțate în recurs, care sunt obligatorii pentru instanțele de fond, trebuie respectate chiar dacă nu reprezintă, din punct de vedere teoretic, izvoare de drept.

Un alt argument al celor doi magistrați a fost acela că, prin decizia nr. 48/2007, Înalta Curte de Casație și Justiție și-a depășit limitele competenței conferite de legiuitor, deoarece, prin decizia pronunțată, nu s-a realizat numai o interpretare a legii, ci s-a adăugat la lege și s-a stabilit, practic o normă juridică.

S-a apreciat de către instanța de recurs că, în fapt, Înalta Curte de Casație și Justiție a adoptat o normă juridică, intervenind astfel într-o sferă de atribuții care este rezervată exclusiv autorităților legislative.

Comisia de disciplină apreciază că instanța de recurs nu avea competența materială și funcțională de a aprecia asupra constituționalității deciziilor instanței supreme.

Astfel, Comisia de disciplină arată că instanța de recurs, prin decizia penală nr. 191/R/17.03.2009, a răsturnat ierarhia constituțională firească a instanțelor judecătorești, cenzurând decizii ale Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procesul de deliberare este, astfel cum a subliniat și domnul judecător A.M., un proces complex, în cadrul căruia judecătorul trebuie să țină seama nu doar de prevederile cuprinse în legi, ci și de decizii în interesul legii sau decizii ale Curții Constituționale.

În legătură cu acest aspect, trebuie menționat că în decizia nr. 838/27.05.2009, Curtea Constituțională a subliniat că este singura autoritate abilitată să exercite controlul constituționalității legilor sau ordonanțelor, nici Înalta Curte de Casație și Justiție și nici instanțele judecătorești sau alte autorități publice ale statului nu au competența de a controla constituționalitatea legilor sau ordonanțelor, indiferent dacă acestea sunt sau nu în vigoare.



*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Instanța supremă a interpretat dispozițiile art. 278¹ alin. (8) lit. c) Cod procedură penală, nu a adăugat la lege, transformându-se în legiuitor, pornind de la interpretarea și natura juridică a termenului de „probe”, propriu procesului penal, care este declanșat, în forma sa clasică, prin începerea urmăririi penale.

Probele asupra cărora trebuie să se aprecieze dacă sunt suficiente sau nu, nu pot fi obținute decât în cursul procesului penal, nu în afara acestuia.

De asemenea, prin decizia nr. 1014/2007 a Curții Constituționale, având ca obiect tocmai natura juridică a recursului în interesul legii, s-a subliniat că practic, este inadmisibil ca persoane aflate în situații juridice egale să fie supuse unor reglementări diferite, acest principiu fiind susținut și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

Comisia de disciplină apreciază că prin nerespectarea deciziei în interesul legii, cei doi magistrați și-au asumat lipsa de predictibilitate în soluțiile pronunțate de instanțe, sporind prin aceasta neîncrederea în actul de justiție.

În concluzie, solicită admiterea acțiunii disciplinare astfel cum a fost formulată.

Avocat A.D.Ș., având cuvântul, arată că lipsa de predictibilitate a unei hotărâri judecătorești poate fi invocată de victima unui act de justiție. Predictibilitatea unei hotărâri judecătorești pornește de la capacitatea judecătorului de a convinge partea că a obținut dreptatea cerută.

Recursul în interesul legii, ca instituție juridică, este foarte fericit ca idee, însă decizia nr. 48/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție se rezumă la un aspect limitativ de procedură care are o consecință discutabilă în chestiuni litigioase.

Așa cum au declarat în ședința de astăzi, cei doi judecători se aflau la momentul pronunțării deciziei penale nr. 191/R/2009 în fața unui probatoriu complet, a unei evidențe juridice. Prin invocarea și înțelegerea corectă a dispozițiilor Curții



*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Europene a Drepturilor Omului dar și a Constituției României, cei doi judecători au admis, la momentul pronunțării hotărârii, faptul că urmează să înlăture motivat o decizie pronunțată de instanța supremă.

De altfel, încercările părții vătămate de a obține respectarea dreptului său de proprietate și sancționarea inculpatelor pentru faptele penale săvârșite au fost numeroase de-a lungul celor aproape 10 ani de litigii.

În continuare, arată că scopul unei judecăți disciplinare nu este acela de a absolutiza una sau mai multe instituții ale dreptului.

Recursul în interesul legii în penal, se pronunță în perspectiva art. 1 alin. (1) din Codul de procedură penală iar între acest text de lege și art. 414² din Codul de procedură penală nu trebuie să fie decât o punte de legătură.

Ceea ce este esențial de reținut este aceea că efectele deciziei pronunțate în procedura recursului în interesul legii reprezintă o problemă controversată în literatura de specialitate, menită a determina conflicte de idei juridice, astfel că, în opinia sa, se impune cu precădere ca rezultatul din decizia pronunțată în recursul în interesul legii să fie situat în sistemul juridic.

În continuare, arată că între nota de cercetare a Serviciului de Inspecție Judiciară și acțiunea disciplină exercitată există o diferență importantă, în sensul că, în notă a fost nuanțată concluzia juridică, în timp ce în acțiunea disciplinară s-a făcut o teorie asupra faptelor, concluzionându-se că acestea ar reprezenta o abatere disciplinară în sensul art. 99 lit. h din Legea nr. 3030/2004.

A interpreta în mod circumspect un recurs în interesul legii, nu înseamnă a leza faptele petrecute, deduse judecății.

Soluția pronunțată de către cei doi magistrați, în opinia unui practician, este una dintre cele care ridică nivelul încrederii în actul de justiție.

În speță, trebuie să se stabilească dacă a fost vorba de o nesocotire prin necunoaștere a deciziei dată în procedura recursului în interesul legii, sau a fost o analiză a acestuia la caz.

Mai mult decât atât, trebuie să se țină cont și de faptul că urmările faptelor presupus a fi săvârșite de cei doi magistrați la cazul soluționat, nu există.

Mai arată că, în mod greșit Comisia de disciplină pentru judecători a reținut în sarcina celor doi magistrați întrunirea elementelor conținutului constitutiv al abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. h din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor republicată, cu modificările și completările ulterioare, respectiv exercitarea necorespunzătoare a funcției din gravă neglijență, ținând seama că aceștia au nesocotit prin faptele lor o normă de procedură, prin neaplicarea deciziei în interesul legii nr. 48/2007.

În realitate, cei doi magistrați nu au nesocotit prin faptele lor o normă de procedură, și mai mult decât atât, nici nu au procedat la înlăturarea aplicabilității acesteia din motive străine în cauză sau în interesul uneia dintre părți.

De asemenea, solicită să se constate că cei doi magistrați nu au săvârșit faptele din gravă neglijență, așa cum s-a reținut de către Comisia de disciplină pentru judecători. Astfel, sub aspectul laturii subiective a abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. h din Legea nr. 303/2004, jurisprudența Consiliului Superior al Magistraturii a conturat o interpretare a noțiunii de „gravă neglijență”, ca formă a vinovăției, în sensul că aceasta rezultă din împrejurarea încălcării a mai multor norme de procedură incidente pe parcursul judecății precum și din consecințe produse



*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

asupra drepturilor procesuale ale părților, luându-se în considerare totodată și consecințele negative asupra activității instituției și asupra actului de justiție.

Totodată, arată că în sarcina celor doi magistrați nu se poate reține nici că au săvârșit faptele sub forma intenției sau a culpei, având în vedere rațiunile pentru care au înlăturat aplicabilitatea deciziei nr. 48/2007, astfel cum au fost expuse pe larg atât în cuprinsul întâmpinării depuse la dosar dar și în considerentele deciziei penale nr. 191/R/2009.

Prin urmare, apreciază că nu pot fi sancționați judecătorii care au anumite nuanțe juridice cu privire la anumite decizii pronunțate în interesul legii și care socotesc în mod real că este nevoie de dialog instituțional.

Față de toate aceste considerente expuse oral, precum și față de cele reținute pe larg în cuprinsul întâmpinării depuse la dosar, solicită respingerea acțiunii disciplinare formulate, întrucât cei doi magistrați au aplicat și interpretat legea, având la bază principiul accesului liber la justiție, pentru că orice tergiversare a soluționării cauzei ar fi fost în detrimentul părților.

Pârâta judecător G.S.T., având cuvântul, arată că în cauză nu poate fi vorba de neglijență, întrucât ceea ce a făcut, a fost doar să interpreteze și să aplice legea.

Pârâtul judecător A.M., având cuvântul, arată că se raliază concluziilor apărătorului său și dorește să sublinieze că nu a făcut altceva decât să interpreteze și să aplice legea.

De asemenea, arată că în speța soluționată a urmărit evitarea sesizării Curții Europene a Drepturilor Omului, unde România ar fi putut fi condamnată pentru nesocotirea art. 6 alin. (1) din Convenție, privind accesul liber al persoanelor la justiție.



*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI

Deliberând asupra acțiunii disciplinare, reține următoarele:

Prin acțiunea disciplinară înregistrată pe rolul Secției pentru judecători sub nr. 4/J/2010, Comisia de disciplină pentru judecători a solicitat Secției ca, prin hotărârea pe care o va pronunța, să dispună aplicarea uneia din sancțiunile prevăzute de art. 100 din Legea nr. 303/2004, privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată cu modificările și completările ulterioare, pârâților G.S.T. și A.M., judecători în cadrul Curții de Apel P., pentru săvârșirea abaterii disciplinare constând în exercitarea funcției cu gravă neglijență, prevăzută de art. 99 lit. h) teza a II-a din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată cu modificările și completările ulterioare.

În motivarea acțiunii disciplinare s-a reținut că pârâții judecători, cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva deciziei penale nr. 178/23.09.2008 pronunțată de Tribunalul A., nu au aplicat decizia în interesul legii nr. XLVIII din 4 iunie 2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, cu motivarea că decizia în interesul legii ar fi neconstituțională, încălcând astfel prevederile art. 414² Cod procedură penală.

În drept, Comisia de disciplină pentru judecători și-a întemeiat acțiunea pe dispozițiile art. 99 – 101 din legea sus-menționată.

Secția pentru judecători, analizând probele administrate în cauză, reține următoarea situație de fapt:

Prin plângerea înregistrată la Judecătoria P. sub nr. 3097/2007, petenta R.E. a



*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

solicitat desființarea rezoluției din data de 11.12.2006 pronunțată de Parchetul de pe lângă Judecătoria P. în dosarul nr. 3808/P/2006, rezoluție prin care fusese confirmată propunerea organelor de poliție de a nu se începe urmărirea penală față de numitele D.E. și T.E., cercetate pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 246, art. 271 alin. (2), art. 292 și art. 290 Cod penal.

Prin încheierea de ședință din data de 2.05.2007 pronunțată de Judecătoria P. în dosarul nr. 3097/2007, instanța a dispus, în temeiul dispozițiilor art. 278¹ alin. (8) lit. c) Cod procedură penală, admiterea plângerii formulate de petentă, desființarea rezoluției procurorului și reținerea cauzei spre judecare.

Pe baza probatoriului administrat în cauză, prin sentința penală nr. 459/05.03.2008, Judecătoria P. a respins cererea de schimbare a încadrării juridice din infracțiunea prevăzută de art. 246 Cod penal în infracțiunea prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000, republicată.

În baza art. 11 pct. 2 lit. a) raportat la art. 10 lit. d) Cod procedură penală și, respectiv, art. 10 lit. a) Cod procedură penală, s-a dispus achitarea inculpatei D.E. sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, prevăzută de art. 246 Cod penal, nerespectarea hotărârilor judecătorești, prevăzută de art. 271 alin. (2) Cod penal, fals în declarații, prevăzută de art. 292 Cod penal și fals în înscrisuri sub semnătură privată, prevăzută de art. 290 Cod penal.

În temeiul art. 11 pct. 2 lit. a) raportat la art. 10 lit. d) Cod procedură penală și, respectiv, art. 10 lit. a) Cod procedură penală, s-a dispus achitarea inculpatei T.E. pentru săvârșirea infracțiunilor de fals în declarații prevăzute de art. 292 Cod penal și fals în înscrisuri sub semnătură privată prevăzută de art. 290 Cod penal, nerespectarea hotărârilor judecătorești, prevăzută de art. 271 alin. 2 Cod penal, precum și



*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

condamnarea acestei inculpate pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, prevăzută de art. 246 Cod penal, cu reținerea art. 75 alin. (1) lit. d) și alin. 2 Cod penal, la o pedeapsă de 2 ani închisoare, cu suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei, în condițiile prevăzute de art. 86¹ și art. 86³ Cod penal, fixându-se un termen de încercare de 5 ani, conform dispozițiilor art. 86² Cod penal. A fost respinsă cererea formulată de partea vătămată R.E. privind restabilirea situației anterioare.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria P., inculpata T.E. și partea vătămată R.E.

Prin decizia penală nr. 178/23.09.2008, Tribunalul A. - Secția penală a admis apelurile formulate de parchet și inculpata T.E., a desființat în totalitate sentința nr. 459/5.03.2008 a Judecătoriei P. și, în parte, încheierea de ședință din data de 2.05.2007 pronunțată de aceeași instanță și, rejudecând cauza, a respins plângerea formulată de petenta R.E. împotriva rezoluției procurorului. Au fost menținute celelalte dispoziții ale încheierii și a fost respins ca nefondat apelul părții vătămate.

Pentru a decide astfel, instanța de control judiciar a reținut că, la data de 30.07.2008, a fost publicată în Monitorul Oficial nr. 574/30.07.2008 decizia nr. XLVIII(48)/04.06.2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție prin care, soluționându-se recursul în interesul legii, s-a statuat că dispozițiile art. 278¹ alin. (8) lit. c) Cod procedură penală se interpretează în sensul că, în cazul plângerii formulate împotriva rezoluției, ordonanței și dispoziției din rechizitoriu prin care s-a dispus neînceperea urmăririi penale sau clasarea, instanța investită nu poate pronunța soluția prevăzută de dispozițiile art. 278¹ alin. (8) lit. c) Cod procedură penală.



*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

În raport de dezlegarea dată acestei chestiuni de drept, tribunalul a constatat că în mod greșit, prin încheierea din data de 2.05.2007, prima instanță a admis plângerea părții vătămate și că actele premergătoare efectuate în cauză justifică soluția inițială adoptată de procuror, respectiv aceea de neîncepere a urmăririi penale.

Împotriva deciziei din apel, partea vătămată a formulat recurs, invocând critici de nelegalitate.

Examinând decizia Tribunalului A. prin prisma motivelor invocate în cererea de recurs, Curtea de Apel P. a constatat că recursul este fondat și, prin decizia penală nr. 191/R/17.03.2009, a admis recursul declarat de partea vătămată, dispunând casarea deciziei penale nr. 178/23.09.2008 pronunțată de Tribunalul A. și menținerea sentinței penale nr. 459/5.03.2008 pronunțată de Judecătoria P.

Soluția Curții de Apel P. a fost adoptată cu majoritate, unul dintre membrii completului de judecată formulând opinie separată în sensul respingerii cererii de recurs.

Opinia majoritară a aparținut părților judecători G.S.T. și A.M.

Principalul argument care a fundamentat soluția de admitere a recursului a vizat aplicabilitatea deciziei nr. XLVIII(48)/2007 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recursul în interesul legii.

S-a reținut astfel că, deși potrivit dispozițiilor art. 414² Cod procedură penală, deciziile pronunțate de instanța supremă în procedura recursului în interesul legii au caracter obligatoriu în ceea ce privește interpretarea problemelor de drept avute în vedere cu ocazia soluționării recursului, caracterul obligatoriu al acestora nu le conferă și calitatea de izvor formal de drept, întrucât, prin dispozițiile legale menționate, nu este reglementată competența instanței supreme de a modifica,

completa sau abroga dispoziții normative. Sub acest aspect s-a mai arătat că, potrivit voinței legiuitorului, obiectul recursului în interesul legii este doar acela de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii penale și de procedură penală pe întreg teritoriul țării.

În continuarea aceleiași argumentări s-a mai arătat că, prin decizia nr. XLVIII(48)/2007, Înalta Curte de Casație și Justiție și-a depășit limitele competenței conferite de legiuitor deoarece, prin decizia pronunțată, s-a adăugat la lege și s-a stabilit o normă juridică intervenind, astfel, într-o sferă de atribuții care este rezervată exclusiv autorităților legislative.

Pentru aceste motive, decizia nr. XLVIII(48)/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost apreciată de către judecătorii instanței de recurs că nesocotește dispozițiile art. 1 alin. (4) din Constituția României.

Plecând de la aceste premise, s-a stabilit că, interpretarea și aplicarea legii se realizează ținând cont de forța juridică a actelor normative incidente într-o cauză, astfel încât, potrivit statutului său, judecătorul este obligat să verifice, în limitele conferite de lege, respectarea supremației Constituției și să sancționeze, în limitele atribuțiilor pe care le are, actele juridice care contravin normelor constituționale.

În speță, s-a apreciat că instanța este obligată să dea prioritate normelor constituționale și pe cale de consecință, în baza supremației Constituției, s-a statuat că nu se poate da eficiență dispozițiilor deciziei nr. XLVIII(48)/2007 pronunțată de Înalta Curte de Casație, ale cărei dispoziții, pentru argumentele expuse, s-a apreciat că sunt neconstituționale.

Pe cale de consecință, pentru aceste considerente, în opinia majoritară a membrilor completului de judecată s-a constatat nelegalitatea deciziei



*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

instanței de apel care făcuse aplicarea deciziei nr. XLVIII(48)/2007 și, analizând circumstanțele cauzei, Curtea de Apel P. a reținut că sentința penală nr. 459/05.03.2008 pronunțată de Judecătoria P. era legală și temeinică, fiind în concordanță cu ansamblul probelor administrate în cauză.

Punctul de vedere majoritar a aparținut doamnei judecător G.S.T., președintele completului de judecată și domnului judecător A.M.

Cel de-al treilea membru al completului de recurs, doamna judecător R.E.Ș.D., a formulat opinie separată.

Din declarațiile părților judecătorești date atât în cursul cercetării disciplinare, cât și în faza judecării Secția reține că, la pronunțarea deciziei penale nr. 191/R/17.03.2009, nu au avut în vedere decizia nr. XLVIII(48)/2007 pronunțată în interesul legii de Înalta Curte de Casație și Justiție, deoarece au apreciat că este necesar să aplice cu prioritate dispozițiile rezultate din hotărârile pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, întrucât, conform Constituției României, în cazul unui conflict între norma internă și convențiile internaționale, se aplică acestea din urmă. Mai arată aceștia că, speța soluționată prin decizia penală nr. 191/R/17.03.2009 reprezenta un caz atipic în care au apreciat că dacă ar fi aplicat decizia pronunțată în interesul legii, ar fi încălcat dreptul părții la un proces echitabil prevăzut de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Totodată, aceștia mai arată că și practica recentă a Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, este în același sens cu cel al deciziei nr. 191/2009 a Curții de Apel P., indicând decizia nr. 1136/27.03.2009.

Secția apreciază că fapta părților judecătorești nu întrunește elementele constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. h) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată și modificată, în



*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

varianta exercitării funcției cu gravă neglijență, pentru următoarele considerente:

Potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor republicată și modificată, judecătorii sunt independenți, se supun numai legii și trebuie să fie imparțiali.

Principiile fundamentale privind independența judecătorilor prevăzute atât de legislația națională cât și de cea europeană, cu referire la Recomandarea nr. 94 (12) a Comitetului de Miniștri adoptată la 13 octombrie 1994, Principiile fundamentale ale Națiunilor Unite privind independența judecătorilor și Carta Universală a Judecătorului, stabilesc obligația judecătorilor de a pronunța decizii imparțiale, bazate doar pe o evaluare a faptelor și pe propria lor interpretare a legii.

În îndeplinirea atribuțiilor sale profesionale, judecătorul se supune numai legii și va ține seama doar de aceasta.

Libertatea de a acționa independent în toate cauzele, fără a fi afectați de nici o influență din afară, nu se aplică în situația în care o instanță este obligată să urmeze punctul de vedere al unei instanțe superioare în materie de drept.

Interpretarea textelor legale aplicabile cazului cu care a fost investit este în atribuția esențială și exclusivă a judecătorului cauzei, iar rezultatul operațiunii de interpretare și soluția dată speței nu poate face obiectul unei cenzuri administrative.

Reținerea acestei abateri este condiționată de modul în care trebuie definită noțiunea de gravă neglijență în înțelesul art. 99 lit. h) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată și modificată.

Legea nu conține o astfel de definiție însă, la conturarea noțiunii de gravă neglijență trebuie avute în vedere normele constituționale prevăzute la art. 124 alin. (3).

Conform acestei dispoziții, judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. Aceasta înseamnă că, în interesul respingerii influențelor nepermise, hotărârile judecătorești sunt, ca principiu, scoase de sub imperiul unei autorități de supraveghere.

Faptul că situația de fapt și cea de drept pot fi interpretate uneori în moduri diferite și pot fi susținute cu argumente, este de esența jurisdicției.

Prin urmare, în măsura în care este vorba despre esența activității de judecată, măsurile de supraveghere pot fi considerate admisibile în mod excepțional, numai dacă este vorba de o greșeală evidentă, neîndoielnică, căreia îi lipsește chiar și cea mai slabă justificare, spre exemplu când hotărârea se dă cu încălcarea clară și evidentă a legii, bazându-se în același timp pe o motivare străină de drept.

Or, în speța de față se constată că neaplicarea deciziei pronunțate în interesul legii a fost rezultatul unei analize ample și riguroase realizată de pârâții judecători care, la pronunțarea deciziei penale nr. 191/2008 au avut în vedere dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, dispozițiile constituționale care prevăd, pe de o parte accesul liber la justiție, iar pe de altă parte, prioritatea reglementărilor internaționale în raport cu norma internă, dar și hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului pronunțate împotriva României, prin care statul român a fost obligat la despăgubiri pentru lipsa unei anchete efective și pentru durata nerezonabilă a procedurilor.

Astfel, se reține că prin soluția pronunțată, pârâții judecători nu au urmărit nesocotirea dezlegării problemei de drept controversate dată prin decizia nr. 48/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, ci au realizat o interpretare a normelor legale incidente și aplicabile situației de fapt dedusă judecății, aspect care constituie un atribut esențial al activității de judecată propriu-zise.



*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Pentru considerentele de mai sus, Secția pentru judecători urmează să respingă acțiunea disciplinară formulată de Comisia de disciplină pentru judecători împotriva pârâților judecători G.S.T. și A.M. din cadrul Curții de Apel P.

Văzând și dispozițiile art. 48 și art. 49 alin. 2 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Respinge acțiunea disciplinară formulată de Comisia de disciplină pentru judecători împotriva judecătorilor G.S.T. și A.M. de la Curtea de Apel P., ca neîntemeiată.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare, la Completul de 9 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Pronunțată în ședință publică.

Definitivă, în termenul de exercitare a căii de atac a recursului